

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 54.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 19 AUGUSTUS.

De drukpers en de Paus.

Zijne Heiligheid Pius IX, ziende de schromelijke verwoestingen die de zedeloze en ongodsdienstige drukpers sticht onder het volk, heeft kardinaal Patrizi belast eenen omzendbrief daartegen te maken en dezen door al de herders der Pauselijke Staten te doen afkondigen. Zulks brengt de liberale drukpers in eene ontzeggelijke woede. Onze liberaters schijnen te beweren dat dit verbod alleen te Rome geldig is. Neen, zoo is het niet. Er is immers geen pauselijk bevel noodig om zulks te verbieden. Al wie oprecht katholiek is, gevoelt dat het een verbod der natuur is, zedeloze en ongodsdienstige dagbladen te lezen of te verspreiden. Indien wij vergiftige spijzen vluchten uit vrees dat zij onze gezondheid mochten verhinderen of ons leven verkorten, moeten wij deze nog niet zorgvuldiger vluchten die onze ziel benadeelen en ons het eeuwig leven afnemen? Niet wonder dat de goddelooze gazetten daartegen uitvallen; zij zijn ongelooft en schrijven ingevolge hunne valsche denkbeelden. Is het te verwonderen dat een dief de rechters al te streng vindt? Voorzeker neen, want die geen recht eerbiedigt moet noodzakelijk de rechters onredelijk vinden. Zoo ook dezen die den godsdienst als een uitvindsel en een hersenschim beschouwen, moeten noodzakelijk diens voorstanders als uitzinnig en onredelijk aanzien. Dat goddeloozen zoo redeneren, dat is verstaanbaar; maar voor katholieken die het gezag der II. Kerk aanverhoeden en roemen God te dienen, is zulks eene ongerijmdheid.

De les die het afschuwelijk, monsterachtig proces der *Commune* geeft, mag niet verloren gaan. Het wordt door de publikatie der verschillende officiele dokumenten dagelijks duidelijker, dat de vrijmetselarij en de *Internationale* zusters zijn; dat de laatste uitvoert, dat de eerste zijnen invloed geeft en des noodig ook mee op de bres komt.

De vrijmetselarij en de *Internationale* hadden elkaar de hand gegeven, om tot den moord en verwoesting van Parijs te geraken, en wat de vrijmetselarij ook voortaan zal inbrengen, dat zij enkel eene liefdadige maatschappij is — een masker! — wij hebben de openlijke verklaringen en de feiten voor oogen, dat zij het is, die mee den dolk slijpt en de brandfakkel gereed maakt.

Het is dus de vrijmetselarij die, in gezelschap

van de *Internationale*, de gepleegde misdaden op het geweten heeft, en zich openlijk doet kennen als een gezelschap, gevaarlijk voor de orde, voor de samenleving, voor gezag en recht.

Velen die er deel van maken zullen zeggen, dat zij nooit die misdadige stelsels hebben hooren verkondigen achter de muren der logie; doch men verkondigt zulke gruweldaden niet openlijk, men komt tot deze langzamerhand. Daarbij wat zijn de meesten ook? Schapen die gaan waar de herder hun jaagt; werktuigen in de handen der grooten; poppen waarmee de leiders naar goedvinden spelen!

Tweemaal heeft Napoleon I Paus Pius VII gevangen gehouden: te Savona en te Fontainebleau.

Tweemaal ook werd Napoleon gevangen gehouden in Elba en op St Helena.

De gevangenis van den Heiligen Vader duurde zeven jaren; nagenoeg zeven jaren duurden de gevangnissen van Napoleon.

Te Fontainebleau wilde de trotsche Keizer den weêrloozen Hoogpriester dwingen om de bezitting af te staan van de Kerkelijke Staten.

In het slot van Fontainebleau moest, op 11 april 1814 Keizer Napoleon de akte onderteekenen, waarbij hij afstand deed van Frankrijk en Italië.

Wat Pius VII bezat, dat ontnam hem Napoleon.

Wat Napoleon bezat, dat ontnam hem God. Napoleon stierf op 5 mei: 's Keizers sterfdag viel voor op den feestdag van Sint Pius, patroondag van den Paus.

*Pius VII stierf op den troon!
Napoleon stierf in ballingschap.*

Men schrijft ons uit Jesseren:

Verleden dinsdag 15 augustus, had te Jesseren, de plechtige afhaling van den jongen heer doctoor Groven plaats, die daags te voren, met de grootste onderscheiding, zijn laatste examen als genees-heel- en vroedmeester te Luik afgelegd had.

In den namiddag trok een stoet van wel uitgedoste ruiters hem te gemoet; rond vijf uren betraden zij, opgevolgd door twee rijtuigen, welke den heer doctoor, alsmede eenige vrienden, op de statie te Tongeren afgehaald hadden, het grondgebied dezer gemeente, waar de gansche gemeenteraad gereed stond om hem te ontvangen. De heer doctoor stapte uit het rijtuig; de heer burgemeester doet in korte en bondige woorden eene hartroerende aan-

spreek in name der gansche gemeente om hem te verwelkomen en veel geluk en voorspoed toe te wenschen, waarop het geschut, het geroffel der trommels en de vreugdekreten der toegelopenen menigte, zoo van deze als van omliggende gemeenten, de lucht deden weêrgalmen.

Daarna nam de heer doctoor het woord, drukt in eenige goedgedachte woorden, welke hem zoo eigen zijn, zijne dankbetuigingen uit over het schitterende onthaal dat de gemeente Jesseren hem zoo gulhartig komt te doen, en hij wenscht tevens nog vele jaren aan den burgemeester, schepenen en raadsleden, welke de gemeente Jesseren met zoo veel wijsheid besturen. Deze dankbetuigingen en heilwenschen werden door de grootemenigte luidruchtig toegejuicht. Nu vervolgt de stoet, de gemeenteraad aan het hoofd, voorgedaan door de Belgische vlag, zijnen weg tot aan het gemeente huis, alwaar den heer doctoor eene prachtige pendule en twee vazen vereerd werden, waarna hem door den gemeenteraad den eerewijn aangeboden werd; bij deze gelegenheid neemt de heer Van Dyck, onderwijzer dezer gemeente, het woord, om in hoedanigheid als eerste leermeester van den heer doctoor, eene kleine schets te geven over degenen, die het voorwerp van dit schoone feest is. In kiesche en welgepaste bewoordingen doorloopt de onderwijzer het gansche studiepad van den heer Groven, dat van het begin tot het einde zoo uitstekend is, en draagt ten slotte eenen toast of gezondheidsdrank voor aan den heer doctoor, die door een dreunend handgeklap en gejoel des volks werd toegejuicht. De glaasjes werden geleid, de heer doctoor nam het woord en deed eene deftige, liefdevolle en welsprekende redevoering, waarin hij den onderwijzer uit den grond zijns harten bedankte over het grondige onderwijs, dat hij hem in zijne jeugd gegeven heeft, waaraan, zegt de heer doctoor, hij de vorderingen in zijne hogere studiën verschuld is; hij bedankte tevens den gemeenteraad en al de inwoners der gemeente over het mooie geschenk, dat allen hem, zoo eenparig toegekend hebben, en vernieuwt nogmaals zijne broederlijke verknochtheid aan al de gemeentenaren en verklaart openhartig dat hij immer zal gereed zijn, hetzij bij dag hetzij bij nacht, om aan allen de noodige diensten te bewijzen. Daarna draagt hij eenen toast aan den heer onderwijzer, waarin allen innig deelen en eenparig toejuichen.

Eindelijk werd de heer doctoor, vergezeld van den heelen stoet, tot aan zijne woning begeleid, waar een voedaam en heerlijk

steeds met al mijn vermogen mij daartegen verzet, en nu verblijdt het mij te zien, hoe het door mij uitgestrooide zaad reeds vruchten begint te dragen.»

De predikant was met de laatsten van den trein uit de kerk gekomen, en derhalve was hem de eigenlijke oorzaak van het gebeurde onbekend gebleven. De boeren keken hem derhalve over zijne dwaling verwonderd aan; niet echter de koster, die zeer goed gezien had wat er was voorgevallen. Deze, die tevens schoolmeester was, meende nu zijne wijsheid te lichte te moeten hangen, en zeide: «Neen, domine! met uw verlof, domine! Met deze zaak is het geheel anders gesteld, domine! Niet gij, domine, maar de aap heeft het gedaan, domine! Zie domine, daar ginder zit hij op den hond zijn rug, domine, die daar naast dien vreemden man loopt, domine! Die man, domine, heeft gezegd, dat hij den aap zou loslaten, domine, op den eersten, domine, die den bruidegom zou aanraken, domine!»

De predikant werd hoogrood van toorn. «Meester,» zeide hij, «ge begint zelf veel van een aap te krijgen. Dat moet ge u afgewennen; dat staat niet mooi.»

Men was nu de hoeve genaderd. Aan het hek stond Jan Langenkamp met de andere boerenjongens. Allen waren inderdaad van geweren voorzien; maar zij gebruikten ze slechts om het nieuwe echtpaar met vreugdeschoten te ontvangen.

V.

DE BRUILOFTSTAFEL.

Kort nadat de trein uit de kerk was teruggekeerd, begon een zeer wezenlijk gedeelte der bruiloft, en wel het eigenlijke bruiloftsmaal. Vroeger moest wel, volgens oud gebruik, nog de wedloop naar den bruidsappel plaats vinden;

avondmaal voor den gemeenteraad en een aantal zijner vrienden en kennissen gereed stond; tijdens het nuttigen dezer avondmaal werden er verscheidene toosten gedragen, die te wijllopend zouden zijn om hier aangestipt te worden.

Kortom het feest is naar aller wensch gelukt, en zal nog lang in het geheugen van den heer doctoor en in dat van al de gemeentenaren blijven.

Verleden woensdag had in onze stad een dezer schoone en hartroerende familie feesten plaats die zich zeer zelden aanbieden. M. en Mev. Jaminé vierden den vijftigsten verjaardag van hun huwelijk.

Bij deze gelegenheid werd eene plechtige hoogmis in St-Jans kerk gezongen. Om 9 uren begaf het achtbaar paar zich naar de kerk, vergezeld van al hunne kinderen en kindskinderen ten getalle van 29. Op den ganschen weg tot aan de kerk waren de huizen met vaandels en bloemen versierd. Na dat de familie plaats genomen had in het koor, deed de eerw. heer pastoor Nijss eene roerende aanspraak tot de jubilarissen en hunne kinderen.

Het was inderdaad beweegend en plechtig deze eerbiedwaardige ouderlingen omringd van hunne talrijke familie neergetield te zien aan den voet der altaren om God te bedanken.

Na de mis en bij den terugkeer naar huis, ontvingen M. en Mevr. Jaminé de hartelijkste gelukwenschingen van talrijke vrienden die deze schoone plechtigheid hadden willen bijwonen.

's Avonds gaf de koninklijke musieksociëteit eene schitterende serenade aan het gelukkige echtpaar. M. L. de Tiecken, voorzitter der sociëteit, sprak hun in naam der sociëteit, de algemeene gelukwenschen toe. M. Jaminé bedankte op zijne beurt den heer voorzitter en de leden der harmonie voor hunne hartelijke deelneming. Dit hartroerend feest aan hetwelk de gansche stad deel genomen heeft, werd gesloten door het afsteken van een kunstvuurwerk.

Eene groote menigte had zich verleden zondag naar de fontein van Plinius begeven alwaar de harmonie Ambiorix zich liet hooren. Dit jong genootschap, dat merkbaare voortgang in de musikale kunst doet, heeft met veel behendigheid verscheidene zijner fraaiste stukken uitgevoerd. Wij hopen dat de sociëteit Ambiorix gedurende het zomersaizoen ons

maar de liefhebberij daarvoor was reeds onder de rijke boerenzonen verloren geraakt: thans loopen noch alleen de knechts naar den appel. Ik zal met weinig woorden die zaak mededeelen.

Terstond nadat men uit de kerk was teruggekomen, was een der jonge boeren met een tinnen bord, waarop een groote belleleur lag, onder de bruiloftsgasten rond gegaan. Hij bielde aan ieder het bord voor, en zeide alleen: «De bruidsappel.» Ieder stak vervolgens een stuk zilvergeld, kleiner of groter naar verkiezing, in den appel. Toen deze zoo vol was, dat er zelfs geen stuiver meer ingestoken kon worden, riep de boerenknaap met luider stemme: «De bruidsappel is klaar!» Hij begaf zich nu naar het weiland achter het boerenhuis, waarheen allen hem volgden. Aan het einde van het weiland was een paal geplaatst, en op de spits daarvan werd de bruidsappel gestoken. Daartegenover, op een afstand van ruim honderd schreden, schaarden zich de boerenknappen in eene lange rij, ten einde een wedloop naar den appel te beginnen. Wie hem het eerst bereikt en van den paal kan afkrijgen, diens eigendom is hij, met den geheelen inhoud. De gastbidder was ook hier een onontbeerlijk persoon. Hij gaf het sein tot den wedloop en was scheidsrechter, wanneer er eenig geschil ontstond.

Bij deze gelegenheid zou de wedloop van een klein avondruut gepaard gaan. De boerenknappen wachtten op het sein van den gastbidder; in hun midden stond Jan Langenkamp. Hij wilde ook hier nummer één wezen. Deze ongeschikte boer had niet alleen den grootsten bek, maar ook de langste beenen. De appel scheen hem derhalve zeker te zijn; hij zelf geloofde dat, en gaf het luid genoeg te kennen.

De gastbidder kommandeerde: «Los!» Gelijk een troep losgelatene honden, gingen de boerenjongens aan het loopen. Jan Langenkamp was

EENE

WESTFAALSCHER BOERENBRUILOFT

(Vervolg.)

Deze waren ongerust geworden. Eenigen wendden zich tot den gastbidder, die de kerk uitkwam, en spraken zacht met hem. Misschien opdat de hond en de aap niet zouden hooren wat zij zeiden. De gastbidder haalde de schouders op. Na werd het gesprek luider: «Maar het is een oud recht,» zeiden zij: «het zou schand wezen, als wij er van afzagen; dat kan en dat mag niet.» — «En ik duld het niet!» riep Jan Langenkamp overluid; doch hij voegde er bij: «Gastbidder, ik houd mij aan u. Gij moet uwen plicht doen; gij moet dien man met zijne beesten wegzen: zij behooren hier niet.» De gastbidder haalde weder eenige malen de schouders op, en de vreemde bleef bedaard staan, alsof er om hem heen geen woord gesproken was.

De trein kwam de kerk uit, en moest in de zelfde orde, waarin hij was gekomen, naar de hoeve terugkeren. De eerste die in de kerkdeur verscheen, was de bruidegom. Bereid op hetgeen hem te wachten stond, trad hij zoo bedaard mogelijk voort.

Het dichtst bij de deur, in de rij der boerenjongens, stond Jan Langenkamp. Hij had, ondanks alle geheime waarschuwingen vanden gastbidder zijn dikken stok dreigend opgeheven. Toen de bruidegom in de kerkdeur trad, ging de vreemde degen uit den weg, en plaatste zich vlak naast den dikken boerenjongen. Zijne beesten volgden hem. Jan Langenkamp werd woedend. «Dat is onrecht!» riep hij: «dat is hemalting onrecht! Zoo iets moest niet geduld worden!» Maar meer moed had hij niet; hij